

מתנה

להיזת בת חזרין

מסע של אישה לפסח

נגה סיתרי

מוצאי שבת הגדול תשפ"ו

יקרה!

את- שהחג המתקרב עושה לך חור בלב.

אני מזמינה אותך למסע

להיות בת חורין

דרך החורים.

לתת מקום

לכאב

לתקווה

ולב-חור.

כנראה שלא סתם, המצה מלאה

ב-חורים...

מאחלת לך חג טוב ומיטיב

באהבה, נגה

בקריעת ים סוף

לְעַמֵּד מוֹל הַיָּם
בְּלִי לְרֹאוֹת אֶת הַסּוּף
לְהַכְנִיִּים עוֹד אֲוִיר
אֶת הַכּוֹחוֹת לְאַסֵּף

לְעֲשׂוֹת הַשְּׁתַּדְּלוֹת
בְּלִי לְחֹשֵׁב פְּעֻמִּים
עִם הַרְבֵּה אֲמוּנָה
לְקַפֵּץ אֶל הַמַּיִם

נוֹגְעִים בְּגָלִים
הַרְגָּלִים נְרֻטָבוֹת
מִתְקַדְּמִים וְשׁוֹקְעִים
מְצִיפּוֹת מִחֻשְׁבוֹת

הַיָּדִים בְּפָנִים
הַתְּנוּעָה הִיא קִשָּׁה
הַמַּיִם קָרִים
מְאַבְדִּים קִצֵּת תְּחוּשָׁה

לְהַרְפִּין אֶת הָרֹאשׁ
הַגּוּף קִצֵּת נִסְחָף
עוֹד רִגַע הַמַּיִם
נוֹגְעִים כְּכָר בְּאָף

וְהִנֵּה הַמְּטָה
הָאֵם זֹו מִכָּה?
יּוֹצֵאת מִהַפֶּה
תְּפִלָּה, זְעָקָה

וּלְפֶתַע הַיָּם
אֶל מוֹל הָעֵינַיִם
הַיָּם הַגּוֹעֵשׁ
נִבְקַע לְשָׁנִים

מִתַּחַת לְסַעַר
מִתְגַּלָּה חֲרָבָה
לְצַעַד כָּל הַדָּרוֹךְ
עַל קַרְקַע יְצִיבָה

לְהַגִּיעַ לְסוּף
אַחֲרֵי כָּל מָה שְׁקָרָה
לְעֲלוֹת עַל הַחוּף
וְלוֹמַר שִׁירָה.

שיר שנכתב באמצע המסע, בתקופת
הפגישות, שהייתה פעמים רבות מאכזבת
וכואבת. השתדלתי להתחזק באמונה
ולעשות את ההשתדלות שלי, בלי לוותר
על מי שאני.

את בתוך המצר והגיע הליל
בתוך מחפה לביאת הגואל
ולך אין בית לפסח או בכור להציל
מנסה להתאפק ודמעה לא להזיל
ועוד לא ארזת ועוד לא אגודה
אזובה, כאובה ומעט אבודה
מתבוססת בדם ובכאב לא מוכן
ולבך לך לוחש שאת לא הקרבן
לא נשארתי מאחור, זה פשוט לא הזמן
כך רוקם וטוה לך אביך תרחמן
ובהגיע העת תהיה לך קפיצה
דודך ידלג ונפשו חפצה
ואז כבר תוכלי להביט לאחור
ולהודות על פסח, מצא ומרור
על כאב שנתן ויוצר לך קרבה
על דילוג שפלו אהבה.

יש לי אחות תאומה, יקרה ומקסימה.
אנחנו קשורות מאוד, ואפילו התארסנו
והתחתנו באותה התקופה...
כשעברתי גירושין, לה כבר נולד בן
מתוק. היא ובעלה פתחו בפניי את ביתם
בכל המובנים.
הם הגיעו להוריי לליל הסדר, בשנה
אחרי שהתגרשתי, עם הבן הנסיך והיריון
בחודש תשיעי. אני הייתי מלאה בתערובת
רגשות, וחיפשתי דרך להתמודד. השיר
הזה נכתב במוצאי שבת הגדול. התלבטתי
אם להראות לאחותי, ובסוף הראיתי לה
אותו כמה דקות לפני כניסת החג. בכינו
והתחבקנו, ואז התפללתי תפילת מנחה
בתחושת קרבה גדולה.

בת חורין

הַחֲרוֹת לְכָבוֹת
הַחֶפֶשׁ לְחֶבֶק
דְּמָעוֹת מְתוֹקוֹת
יּוֹרְדוֹת בְּלִי הַפֶּסֶק

לְהִיּוֹת בֵּת חוֹרִין
אֲנִי אֲשֶׁה שְׂבִלָּה חוֹר
לְצֵאת מְעַבְדוֹת
זֶה לְדַעַת לְבַחַר

לְתֵת מְקוֹם לְכָאֵב
לֹא לְהִסְתִּיר אוֹ לְבָרַח
לְקַבֵּל חֶבֶק אוֹהֵב
וְלִשְׂאֵב מִמֶּנּוּ כּוֹחַ

שְׁתִּינּוּ יַחַד יְצָאנוּ מִרְחֹם
וְהִיא מְלֵאֵת רַחֲמִים
גַּם אֲנִי אֶת יְלָדֵי אֲחֶבֶק
בְּיוֹם מִן הַיָּמִים.

שיר שמתאר את החיבוק מהשיר הקודם.
נכתב בסדנת כתיבה של מפגש "פסיפס",
פורום היצירה של ערוץ 7, ביום הראשון
של חול המועד פסח. בגלל קדושת חול
המועד, לא כתבתי ביד אלא בטלפון, ומאז
הוא הפך לכלי כתיבה זמין למחשבות
ולתחושות שעולות.

והיא שעמדה

והיא שְׁעַמְדָּה
בְּנִסְיוֹן הַכּוֹאֵב
שׁוֹב לְבָדָה
רַק עִם אָב אוֹהֵב

לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ
שְׁתַּהֲיָה כְּכָר נַחַת
וְנוֹכַל כְּלָנוּ
לְשׁוֹבֵר צְלַחַת

שְׁלֵא אֶחָד בְּלִבְד
יֵצֵא אֶתָּה לְפָגִישָׁה
וְאִיפֹה הָאֶחָד
שְׁיִקַּח אוֹתָהּ לְאַשָׁה?

וְתִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּרוּךְ וּמְבָרָךְ
מִבְּטִיחַ שְׁגָם אוֹתָךְ
הוּא לֹא שְׂכַח

מִצִּילֶךָ עַל יָדָם
צִעַד צִעַד יָד בְּיָד
לְהִתְכַוֵּן כְּרְאוּי
לְבַחֵר הַמִּיָּעַד

לְכַלּוֹתֵינוּ
עַד שְׁתַּכְּלֶה הַהֶכְנֶה
וְחַתְּנֵינוּ יִפְגְּשׁוּ בְּכֵן
עוֹד הַשָּׁנָה.

פסח הוא חג החירות. בשבילי הוא היה
המעבר בין חוסר הוודאות להחלטה
הכואבת להיפרד סופית. ומאז, החג הזה
מטלטל אותי כל שנה מחדש.

לב-חור

לא רוֹצֵה לְקַנֵּא בְּמִי שֶׁהִתְחַנְּנָה
לא לְהִבִּיט בְּעֵצָב בְּמִי שֶׁאוֹחֶזֶת אֶת בְּנָהּ
לא לְהִתְחַלֵּף עִם מִי שֶׁכָּבַר יְלָדָהּ
לא לְכַעַס עַל מִי שֶׁאֵינָהּ בּוֹדְדָהּ

בְּלִבִּי יֵשׁ חֹר וְכָאֵב וְחִסְרוֹן וְחֶלֶל
מִשְׁתַּדְּלֵת לְשִׁמְחָה לֹא לְמֵרוֹת אֶלָּא בְּגִלְגֵּל
הַסְּדָקִים בְּלִבִּי שֶׁפּוֹרֵץ בְּרִכְכֶם הָאוֹר
לְקוֹם מִשָּׁם כָּל רִגְעַ וְלִבְחֹר.

כשהייתי סטודנטית בשנה ג', בחרתי לצלם פרויקט בנושא חורים. די אבסורדי, לנסות לצלם את האין. הייתי אז בתקופה הקשה בהתמודדות בנישואין, ורציתי להתמודד עם תחושת החיסרון דרך הצילום. תוך כדי העבודה על הפרויקט, גיליתי שתפקידו של החור הוא לתת לאור להיכנס. כמו באישון העין (ובעקבותיו - המצלמה), בלי החור לא היה אפשר לראות. ובמילים אחרות מתקופה מאוחרת יותר: חור זה מקום שנותן לקב"ה להיכנס. אני קוראת לזה: "תודעת החור". ניסיתי ליישם את העיקרון הזה גם עם תחושת החיסרון בחיים שלי. לפעמים הצלחתי, לפעמים לא.

י"ט בניסן תשע"ט

בבת אחת

בְּבַת אֶחָת
נִהְיִיתִי אִמָּא
בְּבַת אֶחָת
אֲנִי שְׂמֵחָה
בְּבַת עֵינִי
בְּתִי שְׁלִי
הִי בְּרוּכָה.

קובץ זה הוא חלק מספרון בשם
"גלוית לב" על המסע מהגירושין
ועד הקמת המשפחה ב"ה.
את מוזמנת לרכוש אותו אחרי החג!

אפשר להעביר הלאה בשמחה
לכל אישה שמחפשת אהבה, ילדים
וקרבת ה'.

אשמח לתגובות!

054-3989680

gluyat.lev@gmail.com

פלא עצום.
כמה אור ושמחה את מביאה
אוצרית שלי.
בלידה פלאית בשבוע 36
באמצע חול המועד פסח...
עשית לנו קריעת ים סוף
ויציאת מצרים
ובשביעי של פסח כבר קיבלת שם.